

Tekstil İşçisinin Sesi

Temmuz 2012

Sayı:2

Merhaba

Bu bülten biz tekstil işçilerinin “EZİLİYORUZ, TALEPLERİMİZİ NEDEN DAHA GÜR SESLE HAYKIRAMIYORUZ?” diyerek çıkarmaya karar verdikleri bir yayındır.

İşçi kardeşlerimiz; biz günün ortalama 11-12 saatini iş yerlerimizde geçirenleriz ve hak ettiğimizi, haklarımızı alamayan insanlarız da. Haklarımızı talep ediyoruz alamıyoruz. Çünkü farklı yerlerde çıkan 3-5 cılız sesiz biz.

Arkadaşlar, bu cılız sesleri bir haykırış haline getirmek için gelin birlikte hareket edelim. UZUN ÇALIŞMA SAATLERİNİ GELİN BERABER HAYKIRARK KISALTALIM! Bizim de gün içinde yapabileceğimiz işlerimiz, sosyal bir hayatımız olsun.

Arkadaşlar, çoğu işyerinde yıllık izin hakkı yok! Sigorta ve fiş parası bizim hakkımız! Cumartesi gününün de tatil olması hakkımız!

Bu ve bunlara benzer birçok hakkımız var. Ancak bunlar bu sistemde hepsi de bize sunulmaz. Ancak birlikte mücadele edersek bu haklarımız alabiliriz. Sistem işçiden yana değil, sistem patrandan yana. Onun için gelin beraber bunları değiştirelim. Bu elinizdeki ikinci sayımız. Siz de bizimle beraber olmak isterseniz buyurun tekstil işçileri olarak beraber hareket edelim. 3. sayıya siz de bir şeyler katabilirsiniz.

Sultangazi'den bir tekstil işçisi

İşçi Hayatı ve Hey Tekstil

Merhaba patronlar tarafından ezilen, hak olan hakları ellerinden alınan işçi ve emekçi arkadaşlar, Özellikle biz tekstil işçileri hiçbir sosyal hakka sahip değiliz. aldığımız maaşla ay sonunu zor denk getiriyoruz. patronların kurdukları düzen diye işçilerin belirli bir maaşları vardır ve bu maaşları geçmezler. Böylece patronlar tekstil piyasasını yürütürler. Sosyal hak dediğimiz düzenli zam, sigortadan ibaret değildir. Sigorta, düzenli maaş, çocuk parası, senelik izin, yemek, servis vb. birçok haklara sahip olmamız gerekir. Bazı arkadaşlarımız

fabrikasının önünden, Taksim 1 Mayıs'ından, İstanbul'un çeşitli ilçelerinden AKP binası önünden, Li-fung şirketinin önünden Ankara'ya kadar seslerini taşıdılar. Ve geçtiğimiz günlerde Çalışma Bakanı tarafından Hey Tekstil patronlarından Aynur Bektaş görüşmek için Ankara'ya çağrıldı. Yetkililer tarafından, yapılan görüşme için daha bir açıklama yapılmadı. Umutsuzluğa kapılmadan işçilerden bazıları geçimini sağlamak için gece vardiyasında iş bulup, gündüz direnişine devam ediyorlar. Onurlu bir yaşam için gidip terliği yırtık olan teyzenin

bu haklardan habersizdir. Çünkü yıllardır patronların kendilerince kurdukları hak çerçevesinde çalışmaktayız. Hep beraber hakkımızı patronlardan alalım.

Hey Tekstil'de çalışan arkadaşlarımız beş ayı aşkın süredir direniyorlar. Ve direnişleri takdire değer, tekstil camiasına örnektir. Hey Tekstil çalışanları üç aylık maaşları ve tazminatları verilmeden işten atıldılar. Direniş süreci boyunca seslerini tüm Türkiye'ye duyurdular. Gerek Hey Tekstil

direnişini sürdürmesi, bu hükümetin ve Aynur Bektaş'ın yüzüne bir tokat atmış gibi gösteriyor. "Para hayatı satın alamaz." Onurlu bir yaşam her zaman işçi, emekçi, var olan, kaybolmayan bir şeydir. Hey Tekstil işçileri haklarının ve onurlu bir yaşamı istediklerinden bu direniş beş aydır sürdürüyorlar. Ve haklarını alana kadar da sürdürecekler. Zalime boyun eğmeden. UNUTMAYIN Kİ ZAFER DİRENENİNDİR!

Sultangazi'den bir tekstil işçisi

Tekstil işçisi direnince kazanıyor

Bir direniş ve zafer hikâyesi

Yıl 2008. Gaziosmanpaşa'da bulunan İlbeğ tekstilin patronu, işçileri kölece çalıştırıyor, fazla mesai ücretlerini vermiyor, tuvalette kalma süresini bile ölçüyor, bu süre uzarsa ücretten kesiyordu.

Bu koşullarda daha fazla çalışmanın mümkün olmadığını gören İlbeğ Tekstil işçileri, her gün 45 dakika fazla çalıştıkları halde, fazla mesai ücretlerini almak için patrona dava açtılar. Davayı kaybedeceğini anlayan patron, bir gece yarısı işçilerden habersiz, fabrikanın makinelerini tıra yükleyip kaçırmaya çalıştı. bunu gören bir işçi diğerlerine haber verince toplanan işçiler tıra engel oldu. Makinelerin fabrikaya geri dönmesini sağladılar ancak artık fabrika fabrika olmaktan çıkmıştı. İşçilerin hemen hepsi direnişe katıldı. Fabrika önüne kurulan çadırda iki ay boyunca nöbet tuttular. Makinelerin kaçırılmasını engellerken bir yandan da hukuki mücadelelerini devam ettirdiler.

İki ayın sonucunda, bu kararlılıklarının sonucu olarak haklarını almayı başardılar. Patron İlyas Bektaş, işçilerin avukatları ile bir protokol imzaladı ve onunla artık çalışmak istemeyen işçilerle birlikte, Bektaş'ın yeni kuracağı fabrikada çalışmaya devam edecek olan işçiler de haklarını aldılar.

Bugün birçok tekstil işçisinin, İlbeğ işçileri gibi, hatta onlardan daha kötü koşullarda çalıştıklarını biliyoruz. Ancak bunun kader olmadığını, istersek, zamanında müdahale edersek haklarımızı alabileceğimizi de bilmeliyiz. Öncelikle farkına varmalıyız. Hak ettiğimiz yaşam biçiminin bu olmadığını görmeliyiz. Ve asla umudumuzu kaybetmemeliyiz. Tarihte kazanılan tek zafer İlbeğ tekstil işçisinin zaferi değil. Bültenimizin bundan sonraki sayılarında da bize umut veren bu tür direniş öykülerini yazmaya devam edeceğiz.

ÜLKEMİZDE İŞÇİ SAĞLIĞI VE GÜVENLİĞİ -1

Tekstil İşçisinin Sesi'nde bu yazıda ülkemizde yaşanan iş cinayetlerinden biri ele alındı. Yazıda amaç başka bir sektörde işveren ve hükümetin işçinin sağlığına ve hayatına karşı takındığı tavrı irdelemek. Bir sonraki yazıda tekstil sektöründeki işçi sağlığı ve güvenliği ve bununla ilgili sorunlar ele alınacak.

Ölenler Rakam Değil İşçi!

Ülkemizde son yıllarda iş "cinayetleri" giderek artan şekilde yaşanmaya devam ediyor. SGK verilerine göre 2008 yılında 865, 2009 yılında 1.171, 2010 yılında 1.434 işçi hayatını kaybetti; 2011 yılında 1.600 civarında işçinin hayatını kaybettiğinin açıklanması bekleniyor. 2012 yılında yalnızca ilk üç ayda 163 işçi iş cinayetine kurban gitti. Bu rakamlar işçi sınıfının örgütlü olduğu ve kazanımlar elde ettiği ülkelerdeki işçi ölümlerinin yaklaşık on beş katı!

Esenyurt Yangını: Elbirliğiyle İşçi Öldürmek!

11 Mart 2012 günü İstanbul Esenyurt'ta yapımı süren bir alışveriş merkezinin şantiyesinde işçilerin kaldığı çadırlarda çıkan yangında 11 işçi hayatını kaybetti. Yangınla ilgili tespit edilen temel ihmaller şunlardı;

- İşçilerin prefabrik evlerde değil çadırlarda barındırılması
- Çadırların yanıcı malzemeden yapılmış olması
- Çadırlarda olağandan çok fazla işçi barındırılması
- Çadırların tek çıkışının olması

-Isınmanın sobalarla sağlanması

Ölen işçilerden bir kısmının SGK girişinin yangının olduğu günün son saatlerinde, işçiler öldükten sonra internet üzerinden yapıldığını da vurgulayalım. Haftalardır, belki de aylardır sigortasız çalışan işçilerin sigortası, mızrak çuvala sığmayınca, para cezası korkusuyla alelacele yapılmış!

İşveren maliyeti düşürmek, daha fazla kar etmek uğruna en basit işçi güvenliği önlemlerini almamış; bu önlemlerin alınıp alınmadığını denetlemekle ve alınmadığını tespit ettiğinde yaptırım uygulamakla görevli Bakanlığa bağlı müfettişler görevini yapmamıştır. Bu yangında ve diğer iş cinayetlerinde ölüm göz göre göre geldi. İşverenin önlem almadığı ve devletin de buna göz yumduğu ayan beyan ortada.

Burada derin ceza hukuku tartışmalarına girmeyeceğiz ama cinayet yalnızca bıçakla ya da silahla işlenmez. Hukuk fakültelerinde en çok verilen örneklerden biridir; bir hemşire ilacını vermekle görevli olduğu hastaya bilerek ilacını vermez ve ölümüne sebep olursa ortada bir tedbirsizlik veya dikkatsizlikten yani "kaza"dan söz edilemez; olay cinayettir. Esenyurt yangınında da diğer iş cinayetlerinde olduğu gibi işçilerin güvenliği işveren ve devlet tarafından bilerek istenerek göz ardı edilmiştir. Ortada elbirliğiyle bir cinayet vardır. Faili işveren, müfettişler, bakan ve tüm diğer sorumlu kamu görevlileridir. Tümünün yargılanması gerekir.

Sorun Yalnızca Yasal Düzenlemede Değil

Yangının hemen ardından Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Faruk Çelik dikkatleri işverenin ve Bakanlığının ihmallerinin üzerinden dağıtmak amacıyla yasaların, mevzuatın yetersizliğinden yakınarak, gerekli yasal düzenlemelerin en kısa zamanda gerçekleştirileceğini müjdeledi(!). Zeytinyağı gibi üste çıkmak deyimini bundan daha iyi anlatan bir örnek bulabilir misiniz?

Elbette işçi sağlığı ve güvenliği ile ilgili yasal düzenlemeler yetersiz. Ancak Esenyurt yangını bugünkü mevzuatın uygulanması ile de önlenebilirdi. Hatta sorumlular, failer bugünkü yasal düzenlemelerle yargılanabilir. Yangına ve ölümlere sebep olan yukarıda saydığımız ihmaller bugünkü yasal düzenlemeler esas alınarak tespit edilmiş ihmallerdir. Kaldı ki on yıldır iktidarda olan ve istediği yasayı birkaç günde meclisten geçirecek çoğunluğa ve güce sahip bir iktidarın bakanının yasal düzenlemelerin yetersizliğinden yakınması en hafif deyimiyse işçi sınıfıyla, ölenlerle dalga geçmektir.

Çözüm: Örgütlü, Mücadeleci İşçi Sınıfı

İşverenin, burjuvazinin daha fazla kar güdüsünden vaz geçmesini; iktidarın burjuvazinin karı karşısında işçinin can güvenliğini tercih etmesini; “bağımsız yargı” (!) nın kendiliğinden harekete geçerek iş cinayetlerinde faileri bir an evvel cezalandırmasını beklemek hayalcilik olur. Hele ki Türkiye ve Avrupa burjuvazisinin “Maliyetler çok yüksek, Çin’le rekabet edemiyoruz” sözleriyle iktidarlara sopa gösterdiği bu dönemde...

İnşaat işi ve mevsimlik işler, örgütlülüğün ve kayıtlı çalışmanın en düşük olduğu çalışma alanlarından biri. Esenyurt yangının gerçekleştiği inşaat çalışma alanında ve tüm çalışma alanlarında iş cinayetlerini önlemenin ve gerçekleşen iş cinayetlerinde gerekli yaptırımları uygulatmanın tek yolu işçinin en temel haklarından biri olan örgütlenme hakkını hayata geçirmesi yani sendikalaşması; sömürüye ve canının hiçe sayılmasına karşı örgütlü ve kararlı bir şekilde mücadele etmesidir.

SINIF KARDEŞLERİMİZDEN HABERLER

Sınıf kardeşlerimiz direniş alanlarında!

Billur Tuz İşçileri: İzmir'de bulunan Çiğli Organize Sanayi Bölgesi'nde sendikalaştıkları için işten atılan Billur Tuz işçileri direnişe devam ediyor. 200 güne yakındır direnen Billur Tuz işçileri, taşeronlaşmaya ve sendikasız çalışmaya karşı mücadele ediyorlar.

Öte yandan CHP'li Çiğli Belediyesi, Billur Tuz direnişine karşı grev

kırcılığı yapıyor. Çiğli Belediyesi ve CHP Çiğli İlçe Örgütü, Billur Tuz fabrikasına işçi yönlendirerek, direnişçi işçilerin mücadelesini kırmakta aktif rol oynuyor.

Togo İşçileri: Ankara'da Deri-İş Sendikasına üye oldukları için işten atılan dokuz Togo işçisinin mücadelesi devam ediyor. Eskişehir yolu üzerinde, ODTÜ'nün tam karşısındaki fabrikada toplam 55 işçi çalışıyor. İşçilerin bir kısmı kayıtdışı çalıştırılıyor. Dokuz işçi işten atıldıktan sonra fabrika içindeki işçiler, atılan sınıf kardeşlerine destek vermek için iş yavaşlatma eylemi yapmışlardı. 60 gündür direnişe devam eden Togo işçilerinin bir de mesajı var: "Direnişe Ankara'daki sendikaların, öğrencilerin, aydınların, emekten yana tüm güçlerin

desteğini bekliyoruz.”

Çapa İşçileri: İstanbul Üniversitesi'nin Çapa Tıp Fakültesi'nde çalışan bin kadar taşeron işçi iş bırakma eylemi yaptılar. Çapa işçileri, eylemin ardından çadır kurarak direnişe geçtiler. İşçiler, çalışma koşullarına ve kendilerine dayatılan kölelik sözleşmesine karşı mücadele ediyorlar.

BEDAŞ İşçileri: İstanbul'da BEDAŞ şirketine bağlı taşeron işçiler, işten atılmaya ve kölece çalışma koşullarına karşı mücadele ediyorlar.

Boğaziçi köprüsünü trafiğe kapatan ve birçok kez kitlesel yürüyüşler yapan Enerji-Sen üyesi BEDAŞ işçileri, taşeronluk sistemini kaldırına kadar mücadele edeceklerini söylüyorlar.

TEDAŞ İşçileri: Adana'da TEDAŞ şirketinde çalışan işçiler, yaklaşık 130 gündür direnişler. "İşimizi ve ekmeğimizi geri istiyoruz" pankartıyla direnen 45 TEDAŞ işçisi, polisin birçok kez direnişi dağıtmak için müdahalesine rağmen direnmeye devam ediyorlar.

8. SAYFANIN DEVAMI

fabrikalarda işverenler günlük ve haftalık çalışma saatlerine uymak zorundadır. 14-15 saat çalışma süresinin karşılığında ödenen ücret ise 8 saatin karşılığıdır. Zaten günlük çalışma saati yasal olarak 8 saattir. Ama serndikasız olursak fazla çalışmaya emeğimizin karşılığını alamayız. Maaş günü geldiğinde kimi işyerleri işçilerin ücretlerini geciktirir. İşveren aldığı parayı repoya, faize veya başka yere yatırım yaparak işçilerin ücretinin yarısını bedavaya getirir. Sigorta yapan kimi işyerleri işçilerin sigortasını 4-5 ayda bir girdi çıktı yaparak yatırırlar. Böyle olunca yapılan sigortanın işçiye bir faydası olmaz. İşçi yarın öbür gün bir kaza geçirir, sakat kalır, çalışamaz duruma gelirse sigortası düzenli yatırılmadığı için öylece çaresiz kalır. Sigorta primini düşük yatırıp ve emeklilik süresi dolunca düşük emekli maaşı alır.

İşçilerin sendikalı olmadığı işyerlerinde hep ücret adaletsizliği vardır. Aynı işi yapanların farklı ücret alması ki zaten patron yandaşları yalakaları olunca bu diğer işçiler arasında daha da bir ücret farkı ortaya koyuyor. İşçinin hakkı olan yıllık izin, işçi sendikasız olduğu için işveren ücretli izin yerine ücretsiz izin vermektedir. Durum böyle olunca işçi geçimini zor sağladığından izin kullanamıyor. İşyerinde karar verme yetkisi işverene aittir. İşverenler bunu böyle görüyor, işçiye sadece çalış köle gibi çalış senin burda söz hakkın yoktur deniliyor, ama sendikalı işyerlerinde bu böyle değildir. Bu saydığımız sorunları ancak sendikalı olursak çözebiliriz. İşçinin söz hakkı vardır, sendikalı olunca işçiler hakkında alınan kararlar karşısında söz sahibi oluruz. Yetki sadece patrona değildir. İşçinin de karar verme yetkisi olur. Biz, tekstil işçileri, sendikalı olunca mücadele ile bütün haklarımızı alırız. Ne yapabiliriz nasıl haklarımızı alabiliriz diye düşünmeyelim. Tek yolumuz örgütlenip sendikalı olmamız ve birlik beraberlik içinde dayanışma içinde aynı saflarda olmamızdır, bilinçlenmektir. Kapitalizmin, burjuvazinin büyümesine biz işçileri daha fazla sömürmelerine, ezmelerine izin vermeyelim. Korkmadan yılmadan boyun eğmeden kapitalizme karşı mücadele edip bozuk düzeni yıkalım. Bilsinler ki, işçiler güçlüdür, onurludur.

"bana dokunmayan yılan bin yıl yaşasın" diyerek büyüttüğünüz yılanların, bir gün hedefi siz olursunuz!

DAHA GÜZEL BİR DÜNYA MÜMKÜNDÜR!
Sultangazi'den bir tekstil işçisi

Sendikalı Olmak

Bilindiği üzere sendikasız çalışan çalıştırılan işçiler bir köleden farklı değildir. Sendikalar, işçileri bir çatı altında toplayan, işçinin hakkını arayan örgütlerdir. Sendika toplu sözleşme ve grev girişimleriyle sendikalı işçilerin daha yüksek ücret, sağlıklı iş ortamı, düzenli çalışma saatlerini sağlayan ve sosyal haklarını savunan örgütlerdir. Tekstil sektöründe çok sayıda sendikasız işçi çalışmaktadır. Bunun sebebi, teksilde merdivenaltı işyerlerinin çoğunlukta olmasıdır. Bilinçsiz işçilerin varlığı, kayıt dışı kaçak çalıştırılan işçilerin olması, sendikaya

karşı güvensizlik olmasıdır. Bilinçsiz olmak da işçilerin suçu değil, sistemin suçudur. Kapitalizm zaten işçinin emeğini bu sayede sömürüyor, hep işçilerin bilgisiz cahil kalmasını istiyor. Sendikaya karşı güvensiz olmamızın nedeni de sarı sendikaların (yani işverenden yana olan, sistemin oyuncuğu olan sendikaların) varlığıdır. Ama bu bizim sendikalı olmamızı engelleyecek bir şey değildir.

Günde 14-15 saat çalışan işçinin ne kendisine ne ailesine ayıracak zamanı vardır. İşçilerin sendikalı olduğu işyerlerinde

DEVAMI 7. SAYFADA

